

Ett ord till Ingrid Hermelins minne.

Herr Ordförande, mitt Herrskap!

Den engelske poeten och författaren Sir Osbert Sitwell, talar på ett ställe i sina familjememoirer om "den visdom, som bäres av blodet, detta spröda purpurträd inom oss". Han avser med denna bild kunskapen, som vinnes utan yttre påverkan, vissheten, som uppväxer inom en utan argumentering, den känslans blomning hos oss, som spirar ur en hemlighetsfull, men målmedveten grokraft.

Denna inre förvisning kan erfaras i olika sammanhang: om man skall fatta ett beslut, om en fara nalkas. Den mest fängslande omständigheten, när denna visdom vinnes, är emellertid, då man upptäcker ett starkt samband och en stark glädje vid första mötet med en människa. Denna stimulerande förvisning genomströmmar en utan argumentering, utan särskild yttre påverkan, med målmedveten grokraft.

Den som första gången mötte Ingrid Hermelin, förnam denna visshet om hennes utstrålning av en särskild personlighets olika kvaliteter. I hennes väsen var särskilt rikt nedlagd gåvan att hos den mötande ingjuta välbefinnandet, som näres av godhet och ett äkta hjärta.

Den som för första gången mötte Ingrid Hermelin måste ha känt purpurträdet inom sig knoppas. Huru mycket mera ha inte då vi, som ägt henne inom vår krets och mer eller mindre rikligt knutit förbund med henne, kunnat låta purpurträdets knoppar springa ut i blom.

I det dagliga människo-umgänget, i sällskapslivet eller på arbetsplatsen, kan man möta elegant vänlighet, påträngande intimitet eller nyansfattig humor. Man bländas, gripes av ovilja eller tråkas ut. Man längtar efter den gammaldags enkla hjärtlighet och finstämdhet i uppfattningen, som en föregående generation haft tid att tillägna sig. Med gammaldags menar jag här inte urmodig eller förlegad, utan i full motsats härtill den atmosfär, som liksom i en skiftande krydd-doft i sig bär mognaden av många föregående sinnens vilja, strävan och uppfostran.

Ett möte med Ingrid Hermelin medförde för den som mötte henne den känslan, att hon förde med sig ett vingsvep av ett gammaldags sätt att vara, med alla dess tilltalande drag.

Den människa som lever utanför stadens hank och stör får bland lantställets skiftande personager bestämda intryck. Hos den människan spirar tolerans för nästans egenheter, lust att under en bisarr eller oglättad yta upptäcka den goda kärnan eller underfundiga humorn. Man har mer anledning syssla med nästan här än i staden. Anblicken av den spirande rågbrodden eller luktviolens groddblad knyter mellan betraktaren och jordens fåra ett starkt band av hopp och förtröstan. Eftersom vår bortgångna ända från sin barndom på Malm och sedermera Torp i Sörmland insupit av intryckens rika brygd på en herrgård, har hos henne funnits hopp och förtröstan. Hon har också inom sig fått växmån för en känsla att värna om hemmet. Denna känsla följde henne alltid, något som hennes egna familjemedlemmar kunna betyga.

Hon levde i ett sällsamt lyckligt äktenskap under nära 50 år och runt denna tavla av trofasthet mot make och dotter, stark inre övertygelse och hjälpsamhet i tysthet svävade som ett luftigt ramverk i guirlander av henne författade versrader, skicklighet i språk, humor och håg för musik, ömhet mot barn.

Den som särskilt de sista åren sett hennes make på ett ridderligt sätt hålla sin hand över denna sin livspartners spröda gestalt förstod, att hans outtröttliga försorg om henne utgjorde en outtalad tacksamhet för vad hon gjort och betytt för honom.

Mina vänner och fränder, jag vill nu tacka för det förtroende man visat mig genom att låta mig framträda som talesman för saknad och tacksamhet som vi alla hysa vid tanken på vår bortgångna vän.

Slutligen får jag hos Eder församlade anhålla, att vi alla samfällt resa oss och med en vördnadsfull bugning befästa vår samhörighet med Ingrid Hermelin och vår önskan att denna stund hedra hennes minne.

Gripenberg den 22 juli 1951.

Axel Hermelin.